

دعای هنگام بلا و سختی: (دعای هفتم صحیفه سجادیه)

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا عَرَضَتْ لَهُ مُهِمَّةٌ أَوْ نَزَلَتْ بِهِ، مُلِمَّةٌ وَعِنْدَ الْكَرْبِ دُعَايَ آن حضرت است هنگامی که دشواری طاقت فرسایی برای او رخ می‌داد یا بلا یا سختی بر او نازل می‌شد و زمانی که حزن و اندوهی به او دست می‌داد.

﴿١﴾ يَا مَنْ نُحِلُّ بِهِ عِقْدُ الْمَكَارِهِ، وَيَا مَنْ يُفْشَأُ [يَفْشَأُ] بِهِ حَدُّ الشَّدَائِدِ، وَيَا مَنْ يُلْتَمَسُ مِنْهُ الْمَخْرَجُ إِلَى رَوْحِ الْفَرَجِ.

(۱) ای آن که گره‌های امور رنج‌آور، به وسیله او گشوده می‌شود؛ و ای آن که تندی و تیزی سختی‌ها، به عنایت او فرو می‌نشیند؛ و ای آن که بیرون آمدن از تنگی و فشار و قرار گرفتن در راحتی گشایش و رهایی از غم و اندوه، از او خواسته می‌شود.

﴿٢﴾ ذَلَّتْ لِقُدْرَتِكَ الصَّعَابُ، وَتَسَبَّبَتْ بِلُطْفِكَ الْأَسْبَابُ، وَجَرَى بِقُدْرَتِكَ الْقَضَاءُ، وَمَضَتْ عَلَى إِرَادَتِكَ الْأَشْيَاءُ.

(۲) دشواری‌ها در برابر قدرتت آسان گردد و وسایل زندگی و اسباب حیات، به لطفت فراهم آید و فرمان و حکم به نیرویت جریان یابد؛ و همه چیز بر اساس و اراده‌ات می‌گذرد.

﴿۳﴾ فِيهِ بِمَشِيَّتِكَ دُونَ قَوْلِكَ مُؤْتَمِرَةٌ. وَيَأْرَادُكَ دُونَ نَهْيِكَ مُنْزَجِرَةٌ.

(۳) پس همه موجودات به خواست تو، بی آن که فرمان کلامی دهی، فرمان برند؛ و به اراده‌ات، بی آن که با گفتار نهی کنی، از کار باز ایستند.

﴿۴﴾ أَنْتَ الْمَدْعُورُ لِلْمِهْمَاتِ، وَأَنْتَ الْمَفْرَعُ فِي الْمِلْمَاتِ، لَا يَنْدَفِعُ

مِنْهَا إِلَّا مَا دَفَعْتَ، وَلَا يَنْكَشِفُ مِنْهَا إِلَّا مَا كَشَفْتَ

(۴) تنها تو را در دشواری‌ها می‌خوانند و در بلاهای سخت و دشوار، تنها تو پناهگاهی. بلاهای سخت و دشوار از انسان دور نمی‌شود، مگر آنچه را که تو دور کنی؛ و از گره‌های رنج‌آور، چیزی گشوده نمی‌شود، مگر آنچه را تو بگشایی.

﴿۵﴾ وَقَدْ نَزَلَ بِي يَا رَبِّ مَا قَدَّ تَكَادَنِي ثِقْلُهُ، وَالْمَرِي مَا قَدَّ بَهَظَنِي حَمْلُهُ.

(۵) پروردگارا! بلایی بر من نازل شده که سنگینی‌اش مرا به زحمت و رنج انداخته و سختی و مشکلی به دردم آورده که تحملش مرا در فشار قرار داده،

﴿٦﴾ وَبِقُدْرَتِكَ أوردَتْهُ عَلَيَّ وَبِسُلْطَانِكَ وَجَّهْتَهُ إِلَيَّ .

(٦) و تو آن را به قدرتت بر من وارد کرده‌ای و به اقتدارت به سوی من فرستاده‌ای،

﴿٧﴾ فَلَا مُصْدِرَ لِمَا أوردَتْ ، وَلَا صَارِفَ لِمَا وَجَّهْت ، وَلَا فَاتِحَ لِمَا أَعْلَقْتَ ، وَلَا مُغْلِقَ لِمَا فَتَحْتَ ، وَلَا مُبَسِّرَ لِمَا عَسَّرْتَ ، وَلَا نَاصِرَ لِمَنْ خَذَلْتَ .

(٧) پس چیزی را که تو وارد کرده‌ای، برگرداننده‌ای برای آن نیست؛ و آنچه را تو فرستاده‌ای، دور کننده‌ای برای آن وجود ندارد؛ و چیزی را که تو بسته‌ای، گشاینده‌ای برایش نمی‌باشد؛ و چیزی را که تو بگشایی، کسی قدرت بستنش را ندارد؛ و آنچه را که تو دشوار کرده‌ای، آسان کننده‌ای برایش نیست؛ و کسی را که تو بی یار و یاور گذاشته‌ای، یآوری برای او وجود ندارد.

۸ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَافْتَحْ لِي يَا رَبِّ بَابَ الْفَرَجِ
 بِطَوْلِكَ، وَاكْسِرْ عَنِّي سُلْطَانَ الْهَمِّ بِحَوْلِكَ، وَأَنْلِنِي
 حُسْنَ النَّظَرِ فِيمَا شَكَّوتُ، وَأَذِقْنِي حَلَاوَةَ الصَّنْعِ فِيمَا
 سَأَلْتُ، وَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَفَرَجاً هَنِيئاً، وَاجْعَلْ لِي
 مِنْ عِنْدِكَ مَخْرَجاً وَحِيّاً.

(۸) پس بر محمد و آلش درود فرست، ای پروردگارم! و به فضل و احسانت، در گشایش و فرج را به روی من باز کن و به چاره سازیت، تسلط غم و اندوه را از من بشکن و مرا در موردی که از آن شکایت دارم، به تأمل و تدبیر نیک برسان؛ و در آنچه از تو درخواست می‌کنم، شیرینی اجابت را بچشان؛ و از جانب خودت، رحمت و گشایشی گوارا به من ببخش؛ و برای من از نزد خود، راه نجاتی سریع قرار ده.

﴿٩﴾ وَلَا تَشْغَلْنِي بِالْإِهْتِمَامِ عَنْ تَعَاهُدِ فُرُوضِكَ، وَاسْتِعْمَالِ سُنَّتِكَ.

(۹) و مرا به خاطر غمگینی و حزن و اندوه، از رعایت واجبات و به کار گرفتن مستحباتت باز مدار.

﴿١٠﴾ فَقَدْ ضَيَّقْتُ لِمَا نَزَلَ بِي يَا رَبِّ ذَرْعاً، وَامْتَلَأْتُ بِحِمْلِ مَا حَدَّثَ عَلَيَّ هَمًّا، وَأَنْتَ الْقَادِرُ عَلَى كَشْفِ مَا مُنِيتُ بِهِ، وَدَفْعِ مَا وَقَعْتُ فِيهِ، فَافْعَلْ بِي ذَلِكَ وَإِنْ لَمْ أَسْتَوْجِبْهُ مِنْكَ، يَا ذَا الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.

(۱۰) پروردگارا! به سبب بلایی که بر من نازل شده، درمانده شده‌ام؛ و از تحمل آنچه برای من پیش آمده، دلم از اندوه و غصه پر شده؛ و تو به برطرف کردن آنچه که به آن گرفتار شده‌ام و دور کردن بلایی که در آن افتاده‌ام، توانایی؛ بنابراین قدرت و توانایی‌ات را درباره من به کار گیر؛ اگرچه از جانب تو سزاوار آن نیستم؛ ای دارای عرش بزرگ!

